

N:o 78.

Seitsemäntenä Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Mark. 8: 1–9.

Niinä päivinä, koska sangen paljon kansaa oli, eikä ollut heillä mitään syömistä, kutsui Jeesus opetuslapsensa tykönsä, ja sanoi heille: Minä surkuttelen kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää viipyneet minun tyköni, ja ei ole heillä, mitä he söisivät: Ja jos minä päästän heidän kotiansa syömättä, niin he vaipuvat tiellä; sillä muutamat heistä olivat kaukaa tulleet. Niin vastasivat häntä hänen opetuslapsensa: mistä joku voi näitä ravita leivällä tässä erämaassa? Ja hän kysyi heiltä: montako leipää teillä on? He sanoivat: seitsemän. Ja hän käski kansan istua atrioitsemaan maan päälle: ja hän otti ne seitsemän leipää, kuin hän kiittänyt oli, mursi ja antoi opetuslapsillensa, että olisivat panneet eteen: ja he panivat kansan eteen. Ja heillä oli myös vähä kalasia: ja hän kiitti, ja käski ne myös pantaa eteen. Niin he söivät, ja ravittiin: ja he korjasivat tähteet, kuin jääneet olivat, seitsemän koria muruja. Ja niitä, kuin söivät, oli liki neljä tuhatta: ja hän päästi heidän.

Tämän evankeliumin, rakkaat ystävät, te toivoakseni hyvin ymmärrätte, sillä teillä on jo kyllin perustusta tietääksenne, mitä evankeliumista tulee etsiä ja mitä siinä meille kuvataan, nimittäin uskon oikea laatu ja luonto. Siinä tarkoituksessa kaikki evankeliumit kuvaavatkin ja esittelevätkin Kristuksen niin ystävälliseksi; vaikka tapaukset ja työt vaihtelevatkin, niin pysyy kuitenkin yksinkertainen usko aina samana. Tämä evankeliumi kuvaa meille Herran sillä tavalla, että pääsemme täysin selville siitä, mitä hänessä omistamme, nimittäin, että hän on armollinen, laupias ja ystävällinen, auttaa jokaista mielellään, on mielellään jokaista läsnä, seurustelee ja toimii mielellään jokaisen kanssa. Sellainen täytyy uskon olla.

Sen vuoksi esittelee Raamattu meille kahdenlaisen kuvan: toinen on pelvon kuva eli hirmuinen kuva Jumalan ankarasta vihas-
ta, jota ei kukaan voi katsella epäilykseen joutumatta, ellei meillä ole uskoa; sen rinnal-

le on asetettu nähtäväksemme armon kuva, että usko siihen katsoessaan saisi ystävällisen lohdullisen uskalluksen Jumalaan ja sen toivon, ettei ihminen niin paljon Jumalalta voi läheskään odottaa, kuin hän häneltä saa.

Usein olette kuulleet hyvän olevan kahdenlaista, hengellistä ja ruumiillista hyvää. Tämä evankeliumi puhuu ajallisesta ja ruumiillisesta hyvästä, opettaa meille lapsenuskkoa ja on kuva heikoille, jotka siihen katsoessaan voivat odottaa Jumalalta kaikkea hyvää, oppivat siitä turvaamaan ja hengellisessäkin hyvässä luottamaan häneen. Samoin kuin nimittäin evankeliumissamme on ilmoitettu, että Kristus tahtoo ruumiimme ravinnosta huolen pitää, samoin voimme siitä myöskin oppia, että hän sielummekin tahtoo hengellisillä tavaroilla ruokkia ja vaatettaa. Ellen usko saavani häneltä ruumiini ylläpitoa, paljon vähemmin voin uskoa hänen pitävän ijankaikkisesti huolta sielustani. Niinpä, ellen voi luottaa siihen, että hän minulle markan antaa, kuinka vois-

luottaa siihen, että hän minulle kymmenen markkaa antaa? Ellen voi uskoa joltakulta leivänpalaa saavani, paljoa vähemmin voin uskoa hänen antavan minulle talon ja tavarat ja koko perinnön.

Kenellä siis ei ole pienoisen imeväisen lapsenuskoa, hän tuskin saattaa uskoa, että Jumala antaa hänelle synnit anteeksi ja pelastaa hänen sielunsa ijankaikkisesti, sillä sielu on äärettömän paljoa tärkeämpi kuin vatsa, jota hän kuitenkin armahtaa, kuten tämä evankeliumi osoittaa. Sen vuoksi on P. Pietari 1 Piet. 2: 1–3 oikein sanonut: **Rakkaat veljet, pankaat pois nyt kaikki pahuus ja kaikki petos, ja ulkokultaisuus ja kateus, ja kaikki panetus ja halaitkaat sitä terveellistä sanan rieskaa, niin kuin äsken syntyneet lapsukaiset, että te sen kautta kasvaisitte, jos te muutoin maistaneet olette, että Herra on suloinen.** Eihän siinä, näet, ole kyliksi, että joku lapsi imee, sen täytyy myöskin tulla suureksi ja voimalliseksi voidakseen sittemmin leipääkin ja vahvaa ruokaa syödä.

Rieskan syömisellä taas tarkoitetaan Jumalan suosion ja suloisien armon maistamista. Jumalan suloisuutta maistetaan kun sitä elämässä saadaan kokea. Sillä vaikka minä sata vuotta Jumalasta saarnaisin, kuinka ystävällinen, suloinen ja lempeä hän on ja auttaa ihmisiä, enkä kuitenkaan ole sitä kokemuksen kautta maistanut, on kaikki turhaa eikä siitä kukaan opi Jumalaan oikein uskaltamaan. Tästä voitte käsittää, kuinka harvinaisia kristityt ihmiset ovat. Kyllähän niitä on monta, jotka sanovat ruumiinsa ylläpidosta luottavansa Jumalaan, mutta se pyörii ainoastaan kielellä ja humisee korvissa sydämeen pääsemättä, jossa sen oikea paikka on.

Nyt tahdomme tämän esimerkin johdolla katsella, minkä laatuinen ja luontoinen usko on. Apostoli kirjoittaa heprealaisepistolassa 11: 1 näin: **Usko on vahva uskallus niihin,**

joita toivotaan, ja ei näkymättömistä epäile. Se merkitsee: Usko on sellainen perustus, jolla luotetaan niihin tavaroihin, joita ei nähdä; minä odotan nimittäin sellaista hyvää, jota en voi nähdä enkä kuulla, vaan jota minunkin täytyy ainoastaan toivoa. Näin on tämänkin päiväisessä evankeliumissa tapahtunut. Siinä oli paljo miehiä, liki neljä tuhatta, joilla vaimoineen ja lapsineen ei ollut mitään syötävää – kylläpä sekin oli mielestäni paastoamista – vaan jotka olivat sangen nälissään, kaukana kodostansa ja kaiken ruumiin ravinnon puutteessa. Nyt sanoo apostoli uskon olevan sellaisen, jolla toivon näkymättömtä hyvää. Sellainen usko oli tällä suurella kansajoukolla, joka ei mitään ruokaa näe ja toivoo kuitenkin, että Jumala on heidät ravitseva.

Mitä Kristus siihen tekee, kuinka hän tässä tapauksessa käyttäytyy? Mahtoiko olla järjillensääkään, kun menee apostoleilta kysymään, millä näitä pitäisi ruokkia. He sanovat: Kuka kumma voisi tällaista joukkoa ruokkia tässä erämaassa? Tästäpä näette, kuinka inhimillinen järki ja usko törmäivät vastakkain; tässä havaitsit, että mitä viisaampi järki on, sitä vähemmin se käsittää Jumalan töitä. Herra kyseli sen vuoksi opetuslapsiltaan, että heistä jokainen olisi tullut tuntemaan ja huomomaan järkensä, sekä ettei järki ja usko millään tavalla voi yhteen sopia. Tästä opimme järkeämme aisoissa pitämään ja antamaan sille lähtökäskyn niissä tilaisuuksissa, joissa uskoa kysytään.

Otetaanpas esimerkki. Jos minä olisin mies, jolla on vaimo ja lapsia ja jolla ei vielä lisäksi olisi mitään eikä kukaan antaisi minulle mitään, pitäisi minun uskoa ja toivoa Jumalan elättävän meitä. Mutta nähdessäni, ettei minulla mitään ole ja ettei heti tule apua ruoasta ja vaatteista, ja jos vielä olen epäuskoinen narri, joudun minä epätoivoon, menen ja ryhdyn johonkin, varastan, petän tai petku-

tan ihmisiä ja selviän hädästäni niin hyvin kuin osaan ja voin. Katsokaas, näin menettelee häpeällinen epäusko. Mutta jos minä olen uskovainen, suljen minä silmäni ja sanon: Ah Jumala, minä olen sinun luontokappaleesi ja käsialasi, olethan sinä minulle elämän antanut, minä tahdon tykkänään uskoa sen sinulle, joka pidät paremmin huolta toimeentulostani kuin minä itse; sinä olet kyllä minun voimassa pitävä, ruokkiva ja vaatettava ja auttava minua, missä ja milloin parhaaksi näet.

Usko on siis luja perustus, jolla minä odotan sitä, jota en näe. Uskovaisella täytyy siis aina kyllin olla, sillä ennen kuin hän puutteeseen hukkuisi, täytyisi enkelien taivaasta tulla maasta leipää kaivamaan, jolla tällainen uskovainen ihminen tulisi ravituksi. Vieläpä täytyisi ennen taivaan ja maankin hukkuu, kuin Jumala jättäisi sellaisen ihmisen puutetta kärsimään vaatetukseen tai muihin tarpeisiin nähden. Sitä vaatii jumalallisen lupauksen lohdullinen ja voimallinen sana. Siitä myöskin Daavid kerskaa Ps. 37: 18, 19, 25, joissa sanoo: **Minä olin nuori ja vanhen-
nuin, ja en ikänä nähnyt vanhurskasta hyl-
jätyksi, enkä hänen siemenensä kerjäävän
leipää. Herra tietää hurskasten päivät, ja
heidän perimisensä pysyy ijankaikkisesti.
Ei he tule häpiään pahalla ajalla, ja nälkä-
vuosina pitää heillä kyllä oleman.**

Mutta jos järjeltä neuvoa kysytään, sanoo se heti: Se ei ole mahdollista; kylläpä saat kauvan odottaa, ennenkuin paistetut pyyt suuhusi lentävät. Sillä se ei näe mitään eikä voi tarttua mihinkään eikä sillä mitään ole. Näin tekivät apostolitkin, jotka arvelivat: No mutta, kuka näin monen voi ruokkia? Se ei ole mahdollista. Mutta jos he olisivat nähneet suuren rahakasan, sitten vielä leipä- ja lihavarastoja, niin olisivat he heti keinon keksineet ja hyvän lohdutuksen antaneet; silloin olisi pulasta selvitty heidän mielestään helposti ja

järjellisesti. Mutta koska he eivät mitään nähneet, eivät he voineet mitään neuvoa antaa, vaan pitivät mahdollisena asiana noin monen ihmisen aivan tyhjistä ruokkimisen.

Olkoon tämä nyt kylläksi uskosta, jolla luotamme Jumalan pitävän huolta vatsastamme, eikä sallivan meidän ajallisista tavaroista mitään puutosta kärsiä. Nyt tahdomme myöskin vähän puhua kuoleman hetkellä tarvittavista hengellisistä tavaroista. Silloin havaitaan ja nähdään kuolema silmäin edessä ja tahdotaisiin kuitenkin halusta elää; silloin näemme helvetin edessämme ja haluaisimme kuitenkin taivaan omistaa; silloin näemme Jumalan tuomion ja tahtoisimme kuitenkin halusta hänen armonsa omistaa; sanalla sanoen, me emme näe edessämme yhtään mitään kaikesta siitä, mitä mielellämme tahtoisimme saada. Kuolemaa, helvettiä ja Jumalan tuomiota vastaan ei mikään luontokappale voi meille avuksi tulla. Kuitenkin, jos uskon, sanon minä: Vähät siitä, onhan usko sellainen perustus, jolla saavutan mitä en näe; jos uskon, ei minua ole mikään vahingoittava; vaikka nyt en mitään muuta näekkään kuin kuoleman, helvetin ja Jumalan tuomion silmäini edessä, en minä kuitenkaan saa mitään siitä välittää, vaan minun täytyy lujasti luottaa siihen, että Jumala on antava lupauksensa voimasta eikä omasta ansiostani minulle elämän, autuuden ja armon. Näin tehtäessä oikein riiputaan uskolla Jumalassa.

Tämä on sievästi kuvattu noiden neljän tuhannen miehen ruumiillisessa huolettomuudessa, sillä he riippuivat Jumalassa ainoastaan tällä uskolla: Kylläpähan Jumala ruoasta murheen pitää. Jos he olisivat järjen kannalta asiaa arvostelleet, niin olisivat sanoneet: Voi toki, meitä on niin paljon tässä erämaassa, joilla on tyhjä ja nälkäinen vatsa; hukka tässä perii. Eivät he kuitenkaan mitään sentapaista puhuneet, vaan luottivat turvallisesti Jumalaan tekemättä mitään ihmeellisiä muistutuksia, an-

tautuivat hänen huomaansa ja jättivät kaikki tarpeensa hänen murheekseen. Mutta Kristus tuleekin, ennen kuin he kerkesivät murehtimaan ja rukoilemaan säälii heitä hellemmiin kuin he itse ja sanoo opetuslapsilleen:

Minä surkuttelen kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää viipyneet tykönäni, ja ei ole heillä mitä he söisit; ja jos minä päästän heidän kotiansa syömättä, niin he vaipuvat tiellä. Katsoppas, kuinka ystävällinen Kristus meillä on, joka pitää huolen kurjan ruumiimmekin ravinnosta. Tästä nyt toivo virkistyy ja ihminen saa lohdutuksen näistä Kristuksen sanoista: Tuossa he nyt ovat vartioineet minua kolme kokonaista päivää, minun täytyy heidät tyydyttää. Siis näette, että kaikki ne, jotka hellittämättä pitivät kiinni Jumalan sanasta, saavat ravinnon häneltä itseltään, sillä sellainen on sen uskon laatu ja voima, jonka yksin Jumalan sana vaikuttaa.

Sentähden, rakkaat ystävät, alkakaamme pas kerrankin uskomaan, sillä epäusko yksin on kaikkein syntien ja paheiden syy, jotka nyt ovat suureen valtaan päässeet kaikissa säädyissä. Mistä se tulee, että kaikkialla on niin hupsuja vaimoja ja roistoja, että on niin paljon maankavaltajia, varkaita, rosvoja, koronkiskojia, murhaajia ja virkojenkauppajia? Se tulee kaikki epäuskosta, sillä sellaiset ihmiset tuomitsevat kaikki ihmisjärjen kannalta; järki taasen päättelee ainoastaan näkemänsä mukaan, ja mitä se ei voi nähdä, sitä se ei voi käsittää. Koska se siis ei uskolla pane uskallustaan Jumalaan, täytyy sen joutua itsestään epätoivoon, josta vuorostaan syntyy roistoja ja konnia. Pane muistiisi, että näin käy, jos ihminen antaa järjen eikä uskon itseänsä ohjata.

Samoin kuin nyt olette oppineet uskon, samoin täytyy teidän oppia rakkauttakin. Kristus kuvataan nimittäin meille kahdenlaisessa muodossa, nimittäin uskon kuvassa, ettemme murehtisi, ja myöskin rakkauden ku-

vassa. Samoin kuin hän meille tekee, pitää murheen meistä, ruokkii, juottaa ja vaatettaa meitä vapaaehtoisesti ainoastaan rakkautensa vaatimuksesta, ei oman hyötynsä tähden tai meidän ansiomme vuoksi, samoin täytyy meidänkin tehdä vapaasti ja ilmaiseksi hyvää lähimmäisellemme sulasta rakkaudesta, niin että sinä olet samanlainen lähimmäistäsi kohtaan, kuin Kristus on sinua kohtaan.

Te näette siis, että kaikki messupappien, munkkien ja nunnain työt ovat turhia ja kirottuja, sillä ne eivät tarkoita lähimmäisen palvelemista vaan ainoastaan sitä, kuinka he töilänsä tulisivat hyvin ansiokkaaksi Jumalan edessä. Sillä oikeiden kristillisten töiden täytyy olla kokonaan vapaaehtoisia, tapahtua lähimmäisen hyväksi, olla ainoastaan vapaaehtoisia lahjoja ja kaikkein saatavina. Samoin on Kristuskin tehnyt, kun antoi kaikki tyyni hyvät työnsä saaliiksi ja lahjoitti oppinsa, sanansa ja elämänsä kaikille yhteisesti. Autuaat ovat ne, jotka tämän lahjan kiitoksella omaksensa ottavat.

Sanon tätä sen vuoksi, että näkisitte, kuinka kaikki evankeliumit tähtäävät siihen eivätkä mitään muuta tarkoita, eikä Jumalakaan meiltä muuta vaadi, kuin että antaudumme lähimmäisemme palvelijoiksi, palvelemme häntä Jumalan sijaisena, teemme hänelle hyvää ja osoitamme hänelle palveluksiamme kuin Jumalalle. Sillä ei Jumala tarvitse meidän hyviä töitämme, kuten Ps. 50: 7–13 sanotaan: **Kuule minun kansani, minä tahdon puhua, ja sinun seassas Israel todistaa: minä Jumala olen sinun Jumalas. Sinun uhreistas en minä sinua nuhtele, sillä sinun polttouhris ovat alati minun edessäni. En minä ota härkiä sinun huoneestas, enkä kauriita nave-toistas; sillä kaikki metsän eläimet ovat minun, ja eläimet vuorilla tuhansin. Minä tunnen kaikki linnut vuorten päällä, ja metsän pedot ovat minun edessäni. Jos mi-**

nä isoon, en minä sitä sano sinulle; sillä maan piiri on minun ja kaikki mitä siinä on. Luuletkos minun syövän härjän lihaa ja kauristen verta juovan?

Näin sanoo hän meillekin: Katso Israel, se on: uskovainen ihminen, minä olen sinun Jumalasi etkä sinä minun Jumalani, minä tahdon sinulle antaa etkä sinä minulle. Kuule Israel, minä en tahdo sinuun vihastua, vaikka et paljon minulle uhraa, sillä mitä sinun naves-tassasi, talossasi ja kartanossasi on, se on entuudestaan minun, joka olen kaiken sinne lahjoittanut. Tällä lausuu hän ankaran nuhteen juutalaisille, jotka suunnattomasti uhriensa puolesta ylvästelivät. Mutta koska hän näin uhrin hylkää, mitä hän sitten tahtoo? Psalmi sanoo: **Uhraa Jumalalle kiitosuhri, ja maksa ylimmäiselle lupaukses; Ja avukses huu-da minua hädässä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.**

Se on: Sinun sydäntäsi minä vaadin, käänny minun puoleeni, pidä minua ystävälli-

senä armollisena Jumalana ja omana Jumalana; siihen minä tyydyn. Sen vuoksi sanoo David vielä seuraavassa Ps. 51: 16–19 näin: **Päästä minua veren vioista Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni ylistäis sinun vanhurskauttas. Avaa Herra minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses, sillä ei sinulle kelpaa uhri, että minä sen antaisin, ja ei polttouhri sinulle ensinkään kelpaa. Ne uhrin, jotka Jumalalle kelpaavat, ovat murheellinen henki; ahdistettua ja särjettyä sydäntä et sinä Jumala hylkää.**

Sellainen uskallus ja toivo pitää sinun uskollasi olla; sinun tulee tietää hänet ystävälliseksi Jumalaksi, riippua hänessä ja suurimmassakin hädässä paeta hänen turviinsa eikä kenenkään muun. Usko ja odota, niin hän on auttava sinua, älä siitä epäile; sitten tulee sinun vuorostasi palvella lähimmäistäsi vapaasti ja ilmaiseksi. Näitä kahta asiaa meille tässä evankeliumissa teroitetaan. Amen.